

Електронний журнал «Державне управління: удосконалення та розвиток» включено до переліку наукових фахових видань України з державного управління (Категорія «Б», Наказ Міністерства освіти і науки України № 1643 від 28.12.2019).

Спеціальність – 281.

Державне управління: удосконалення та розвиток. 2025. № 5.

DOI: <http://doi.org/10.32702/2307-2156.2025.5.21>

УДК 351:628.1:331

М. С. Крилов,

аспірант, Державний заклад вищої освіти «Університет менеджменту освіти» Національної академії педагогічних наук України, Київ, Україна

ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-8078-2959>

ІНСТИТУЦІЙНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПУБЛІЧНОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ

M. Krylov,

Postgraduate student,

State Institution of Higher Education "University of Education Management" of the National Academy of Pedagogical Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine

INSTITUTIONAL PROVISION OF PUBLIC REGULATION IN UKRAINE

У статті досліджено проблему інституційного забезпечення публічного регулювання в Україні, яке є важливим аспектом ефективності державного управління. Розглянуто роль спеціалізованих інститутів, що реалізують державну політику, а також здійснюють контроль за виконанням нормативних

актів, що забезпечує стабільність та гнучкість регулювання. Розглянуто необхідність постійного вдосконалення інституційних механізмів публічного регулювання через розробку нових моделей управлінських практик та інноваційних підходів до регулювання. Зауважено, що зміни в управлінських процесах у державному секторі призвели до трансформації бюрократичної моделі в більш динамічну модель публічного управління, яка орієнтована на забезпечення якісних публічних послуг та досягнення ефективних результатів. Зазначено, що це сприяло розвитку публічного адміністрування, яке адаптується до нових умов та викликів. Проаналізовано інституційну основу публічного регулювання в Україні, яка базується на законодавчій та нормативно-правовій базі, що регулює діяльність органів влади, місцевого самоврядування та інших суб'єктів публічного регулювання. Визначено важливість міжнародних угод та принципів публічного регулювання, що забезпечують інтеграцію різних суб'єктів у систему публічного регулювання для досягнення стабільності та розвитку країни. Враховуючи сучасні виклики, такі як глобалізація та війна, підкреслено необхідність розвитку інституційних стандартів публічного регулювання, що відповідають потребам воєнного часу та новим реаліям. Наголошено на важливості ефективної взаємодії між органами влади, місцевого самоврядування та громадськими інститутами для подолання існуючих інституційних проблем і підвищення обороноздатності країни. Зазначено, що існуючі інституційні прогалини у публічному регулюванні обмежують здатність системи ефективно реагувати на сучасні загрози, особливо в умовах збройної агресії, що підкреслює необхідність продовження реформ у цій сфері.

The article examines the problem of institutional support for public regulation in Ukraine, which is an important aspect of the effectiveness of public administration. The role of specialized institutions that implement state policy and also exercise control over the implementation of regulatory acts, which ensures the stability and flexibility

of regulation, is considered. The need for continuous improvement of institutional mechanisms of public regulation through the development of new models of management practices and innovative approaches to regulation is considered. It is noted that changes in management processes in the public sector have led to the transformation of the bureaucratic model into a more dynamic model of public administration, which is focused on providing high-quality public services and achieving effective results. It is noted that this contributed to the development of public administration that adapts to new conditions and challenges. The institutional basis of public regulation in Ukraine, which is based on the legislative and regulatory framework that regulates the activities of government bodies, local self-government and other subjects of public regulation, is analyzed. The importance of international agreements and principles of public regulation, which ensure the integration of various subjects into the public regulation system to achieve stability and development of the country, is determined. Taking into account modern challenges, such as globalization and war, the need to develop institutional standards of public regulation that meet the needs of wartime and new realities is emphasized. The importance of effective interaction between government bodies, local governments and public institutions is emphasized to overcome existing institutional problems and increase the country's defense capabilities. It is noted that existing institutional gaps in public regulation limit the system's ability to effectively respond to modern threats, especially in conditions of armed aggression, which emphasizes the need to continue reforms in this area.

Ключові слова: *публічне регулювання, інститути, інституційне забезпечення, публічне управління, органи влади.*

Keywords: *public regulation, institutes, institutional support, public administration, authorities.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок із важливими науковими чи практичними завданнями. Публічне регулювання в Україні є важливим інструментом державного управління, оскільки саме воно забезпечує стабільний розвиток суспільства та економіки, створюючи умови для ефективної взаємодії всіх соціальних та економічних суб'єктів. Досягнення цієї мети можливе завдяки комплексній системі правових, адміністративних та інституційних механізмів, які визначають правила взаємодії держави, громадян і бізнесу, сприяючи злагодженій роботі суспільних інститутів. Важливим елементом цієї системи є ефективне законодавче забезпечення, що не лише регламентує державне втручання у соціально-економічні процеси, а й створює передумови для їхньої прогнозованості та сталого розвитку. Однак наявність нормативно-правової бази сама по собі не гарантує ефективності регулювання, оскільки важливу роль відіграє інституційна спроможність органів влади, які відповідають за реалізацію регуляторної політики, її контроль і адаптацію до нових викликів. З огляду на це, особливого значення набуває аналіз інституційного аспекту публічного регулювання, адже саме його ефективність визначає здатність держави адаптувати регуляторну політику до сучасних викликів та забезпечувати збалансований розвиток суспільства й економіки.

Аналіз останніх досліджень та публікацій засвідчує, що окремі аспекти публічного регулювання вивчають Борщевський В., Василиця О., Гончарук Н., Козак І., Криворучко І., Матвеев Є., Сорока Л., Таран Є., Чередниченко А., Чечотка В. та інші. Зокрема, Гончарук Н. та Чередниченко А. розглядають модернізацію публічного управління в Україні в умовах війни та в поствоєнний період, акцентуючи увагу на інтеграції європейських цінностей у процеси державного управління. Цей аспект модернізації публічного управління логічно переходить до аналізу співвідношення державного регулювання, управління та публічного адміністрування, яке розглядає Сорока Л., акцентуючи увагу на їхньому впливі на ефективність державного управління. Зі свого боку, ці виклики

державного управління в умовах війни також знаходять своє продовження у дослідженні Криворучко І., яка розглядає перспективи публічного управління, зокрема, зосереджуючи увагу на адаптації управлінських структур до нових умов. Ці питання трансформації управлінських процесів переплітаються з порівнянням понять «державне управління», «публічне адміністрування» та «публічне управління», яке здійснює Таран Є., акцентуючи увагу на їхній взаємодії в умовах змін. При цьому Козак І. звертає увагу на роль держави як суб'єкта реалізації інституційних змін у сфері публічного управління. Враховуючи ці трансформації, Борщевський В., Василиця О. та Матвеев Є. аналізують інституційні зміни та механізми стратегічного планування в публічному управлінні під час воєнного стану в Україні. Натомість Чечотка В. розглядає особливості функціонування публічного управління в умовах війни, зокрема акцентуючи увагу на проблемах управлінської діяльності.

Однак слід зауважити, що питання публічного регулювання з погляду інституційного забезпечення залишаються недостатньо дослідженими.

Формулювання цілей статті (постановка завдання). Метою статті є дослідження інституційного забезпечення публічного регулювання в Україні.

Виклад основного матеріалу дослідження. Ефективність публічного регулювання в Україні значною мірою залежить від функціонування спеціалізованих інститутів, які забезпечують реалізацію державної політики. Важливість цих інститутів полягає не лише в їхній ролі в реалізації політики, а й у здійсненні контролю за виконанням нормативних актів, що сприяє стабільності регулювання. Окрім того, їхня здатність адаптувати регуляторну політику до змінюваних умов є ключовим чинником у забезпеченні гнучкості державного управління. Саме тому аналіз інституційної складової публічного регулювання дозволяє глибше оцінити здатність органів влади ефективно реагувати на сучасні виклики та забезпечувати сталий розвиток.

Не менш важливим аспектом є постійне вдосконалення інституційних механізмів публічного регулювання. Це включає розробку нових моделей управлінських практик та застосування інноваційних підходів до регулювання. Важливим є також підвищення рівня професіоналізму працівників публічних інститутів, що дозволяє не тільки забезпечити ефективне виконання державної політики, але й збільшити довіру громадян до органів влади. Оскільки сучасні виклики потребують швидкої адаптації та гнучкості, інститути публічного регулювання повинні демонструвати здатність до інноваційних змін, що сприяє розвитку стабільних та ефективних механізмів управління в державному секторі.

Теоретичний аспект публічного регулювання вимагає глибшого розуміння співвідношення між поняттями «регулювання» та «управління». Оскільки ці поняття інколи мають неясні межі, доцільніше розглядати їх взаємозв'язок у контексті більш широкого поняття «організація» (або «організаційна діяльність») [1, с. 204]. Такий підхід дозволяє краще оцінити механізми регулювання в рамках управлінських процесів, а також їхнє впливове значення на ефективність діяльності публічних інститутів.

Виходячи з цього, можна зазначити, що зміни в управлінських процесах в державному секторі призвели до трансформації «бюрократичної моделі» в більш динамічну модель публічного управління. Цей перехід від роботи, орієнтованої на чіткі інструкції та правила, до забезпечення надання якісних публічних послуг і досягнення ефективних результатів свідчить про необхідність нового підходу до управлінської діяльності. Відтак, це дозволило здійснити перетворення державного управління в публічне адміністрування, а згодом і в публічне управління [2, с. 35].

У цьому контексті важливо відзначити, що держава, як суб'єкт інституційних змін у публічному управлінні, повинна спрямовувати свої зусилля на балансування ролей інститутів, які виробляють інструменти для задоволення потреб громадян. Це вимагає своєчасного попередження провальних ідей,

орієнтованих лише на задоволення внутрішньоінституційних інтересів. Зокрема, важливим є формування «спільно-розподільних відносин» між державою та суспільством, що є основою для успішної реалізації інституційних змін у публічному управлінні. Такий підхід дозволяє з урахуванням сучасних викликів визначити методологічну перспективу впливу як держави, так і суспільства на процеси ініціювання та реалізації змін [3, с. 13-14].

У зв'язку з цим, сьогодні в Україні важливою є реалізація інституційних стандартів регулювання публічного управління, які характерні для розвинених країн світу. Це включає нові підходи до стратегічного розвитку держави та її регіонів, що дозволяє забезпечити належний рівень управління та відповідальність за прийняті рішення [4, с. 33].

Доцільно відзначити, що при цьому інституційна основа публічного регулювання базується на законах, а також на нормативно-правових актах, стратегіях, програмах і політиках, що визначають механізми втручання держави у соціально-економічні процеси. Окрім законодавчої бази, важливу роль відіграють міжнародні угоди, доктрини, принципи публічного регулювання, судові прецеденти та адміністративні процедури. Виділимо деякі документи, які становлять інституційну основу окремих елементів системи публічного регулювання в Україні:

1. Конституція України [5] – основний закон, що визначає принципи публічного регулювання.

2. Закон України «Про Кабінет Міністрів України» [6] – регулює діяльність уряду як головного виконавчого органу.

3. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні» [7] – визначає правові засади діяльності органів місцевого самоврядування.

4. Закон України «Про центральні органи виконавчої влади» [8] – регулює діяльність міністерств та інших органів виконавчої влади.

5. Закон України «Про державну службу» [9] – визначає засади діяльності державних службовців.

6. Закон України «Про регуляторну політику у сфері господарської діяльності» [10] – встановлює засади регулювання бізнесу.

Необхідно констатувати, що інституційна основа публічного регулювання постійно розвивається, адже з огляду на глобалізаційні процеси та зміни в суспільно-політичному житті країни, постійно виникають нові виклики для публічної регуляції. Це вимагає коригування існуючих законодавчих ініціатив та адаптації механізмів публічного регулювання до сучасних умов. Водночас важливим є розвиток інституційної співпраці між державними органами та іншими суб'єктами публічного регулювання, включаючи громадські організації та бізнес. Таке партнерство дозволяє забезпечити ефективне та збалансоване втручання держави в соціально-економічні процеси, що веде до підвищення рівня довіри серед громадян.

Система публічного регулювання має низку характерних рис, зокрема: публічне регулювання реалізується в рамках виконання державної політики з урахуванням специфіки соціально-економічного розвитку країни; прийняття рішень у процесі публічного регулювання базується на думках експертів у відповідних галузях і представників громадськості; до суб'єктів системи публічного регулювання належать органи влади, суб'єкти підприємницької діяльності, неурядові організації та об'єднання; діяльність органів влади є підконтрольною та підзвітною суспільству; публічна влада має децентралізований характер [11, с. 41].

Для ефективного функціонування цієї системи важливою умовою є узгодженість дій усіх учасників. У цьому контексті важливо забезпечити інтеграцію громадських ініціатив, що дозволить підвищити прозорість і відповідальність публічних органів. Оскільки публічне регулювання охоплює широкий спектр суспільних відносин, особливо в умовах економічної кризи чи

війни, ефективність цієї системи залежить від адаптивності її інститутів до змін у внутрішньому та зовнішньому середовищі. Відтак, інтеграція різних суб'єктів публічного регулювання є важливим чинником, що забезпечує стабільність та розвиток суспільства в умовах глобальних викликів. Тому необхідно активно працювати над удосконаленням механізмів публічного регулювання для досягнення максимального ефекту від впровадження змін.

З огляду на зазначене вище, реформа системи публічного регулювання в Україні вимагає комплексного підходу, який охоплює всі аспекти публічного управління та публічного регулювання зокрема. Ключовою основою змін є інституційний механізм, що передбачає розвиток і зміцнення інститутів, політичних процесів, правової бази та ефективних механізмів взаємодії між різними секторами суспільства. Крім того, першочерговим завданням є виявлення проблем, які мають місце в публічному регулюванні в Україні. Особливо важливо звернути увагу на те, як інституційні зміни повинні відображати актуальні потреби та виклики, що постають перед державою. При цьому трансформація вимагає не лише оновлення законодавчих актів, а й адаптації управлінських структур до динамічних умов глобалізації та кризових ситуацій, оскільки кожен елемент інституційної системи взаємопов'язаний, зміни в одному з них мають прямий вплив на ефективність роботи інших складових публічного регулювання.

В умовах воєнного стану зростає необхідність оптимізації управлінських процесів на рівні держави та її регіонів, оскільки ситуація вимагає швидкої та ефективної адаптації до нових реалій. Це ставить перед системою публічного регулювання в Україні нові виклики, що потребують негайного вирішення. Однією з основних умов для подолання цих викликів є налагодження ефективної взаємодії між органами державної влади, місцевого самоврядування та громадськими інститутами. Така взаємодія сприятиме подоланню існуючих інституційних проблем, які стримують адаптацію країни до умов воєнного стану

і обмежують її економічний розвиток після завершення війни. Серед таких проблем варто виокремити інституційні прогалини в нормативно-правовому забезпеченні адміністративно-територіальної реформи. Враховуючи це, у сучасних умовах набуває особливого значення формування нової системи стратегічного регулювання розвитком держави та її регіонів з урахуванням потреб воєнного часу. Тому основними механізмами розвитку публічного регулювання, орієнтованими на підвищення його ефективності, є фінансовий, соціальний та ринковий, що забезпечують реалізацію нової моделі стратегічного планування [4, с. 34].

Крім того, існує значна кількість інституційних проблем, що негативно впливають на впровадження сучасних стандартів публічного регулювання, а іноді й повністю паралізують цей процес, зокрема у контексті покращення обороноздатності країни на тлі зростаючої збройної агресії. Однією з найбільш критичних на сьогодні є незавершеність адміністративно-територіальної реформи, що може призвести до порушення інституційної рівноваги між органами державної влади та місцевими органами влади різних рівнів. Зокрема, на даний момент активно обговорюється питання про необхідність завершення процесу децентралізації та зміцнення вертикалі влади, що є важливим як для періоду воєнних дій, так і для довгострокової стабільності. У цьому контексті, невідповідність інститутів управління вимогам часу призводить до виникнення нових складнощів, що потребують швидкої адаптації і змін. Однією з таких проблем є неефективний розподіл функцій управління між державними і місцевими органами влади та неурядовими організаціями, що стосується як реалізації повноважень у сфері публічного регулювання, так і питаннями економічного регулювання, мобілізаційного резерву та безпеки. Такий стан справ знижує ефективність публічного регулювання, зокрема, у питаннях, що вимагають скоординованих дій різних державних інститутів, чим лише погіршується ситуація. Крім того, одним з найбільших недоліків є також

недостатнє регулювання діяльності інституту територіальної оборони, створеного перед початком війни, що свідчить про необхідність удосконалення законодавства в цій сфері [12, с. 9].

У контексті євроінтеграції особливого значення набуває модернізація інституційної організації публічного регулювання, що передбачає імплементацію принципів належного врядування, децентралізацію владних повноважень і підвищення прозорості державного адміністрування.

Відтак, модернізація публічного регулювання в Україні вимагає реалізації низки стратегічних кроків, які забезпечать ефективне функціонування державних інституцій та органів місцевого самоврядування в умовах воєнного стану та післявоєнного відновлення. Серед таких кроків є внесення змін до законодавства, яке регулює діяльність інституцій у ці періоди, а також розробка нових нормативно-правових актів, що підтримують місцеве самоврядування в умовах воєнних дій. Важливо також завершити процеси децентралізації, що набувають актуальності у післявоєнний період, а також здійснити оптимізацію структури центральних та місцевих органів виконавчої влади. Одним з ключових аспектів є забезпечення чіткого розподілу функцій і повноважень між різними органами та рівнями публічної влади, що дозволить підвищити ефективність регулюючих процесів. Важливим етапом є створення нової, більш ефективної моделі публічної служби, що сприятиме покращенню взаємодії між органами влади на різних рівнях, а також забезпеченню надання якісних публічних послуг громадянам [13, с. 53].

Забезпечення реалізації цих кроків вимагає змін не лише в структурі регулюючих органів, а й у самій системі державного регулювання. Необхідно створити умови для взаємодії між центральними та місцевими органами влади, що дозволить забезпечити своєчасне реагування на потреби громад та розв'язувати актуальні питання в умовах післявоєнного відновлення. Окрім того, важливо впровадити нові механізми контролю за діяльністю органів влади та

вдосконалити систему підзвітності, що сприятиме підвищенню ефективності управлінських рішень. Враховуючи виклики, які виникають під час війни, критичним є також підтримка громад на місцевому рівні, що потребує розширення повноважень органів місцевого самоврядування та розвитку їхніх інституційних можливостей.

При цьому, реформування публічного регулювання в Україні передбачає розширення функціональних можливостей органів влади, впровадження цифрових технологій у сферу управління та забезпечення відповідності вітчизняних нормативно-правових механізмів європейським стандартам. Це, зі свого боку, створює передумови для більш ефективного контролю та оцінки діяльності органів державної влади, що позитивно впливає на посилення відповідальності посадових осіб. Така зміна підходу сприяє підвищенню довіри громадян до державних інституцій, що є необхідною умовою для стабільного функціонування публічного регулювання. Важливим аспектом цієї трансформації є також забезпечення інституційної спроможності органів місцевого самоврядування, які відіграють вирішальну роль у забезпеченні ефективного управління територіями. Окрім того, зміни в адміністративно-територіальному устрої, створення об'єднаних територіальних громад та розвиток міжмуніципального співробітництва стають необхідними чинниками для формування сталого публічного адміністрування [14].

Отже, зазначимо, що інституційне забезпечення публічного регулювання в Україні є важливим елементом для забезпечення ефективного управління та стабільності в державному секторі. Це забезпечення реалізується через функціонування спеціалізованих інститутів, які відповідають за здійснення державної політики та контроль за виконанням нормативних актів, що безпосередньо сприяє стабільності регулювання. Однак, важливо підкреслити, що інститути публічного регулювання повинні мати можливість адаптувати свою діяльність до постійно змінюваних умов, зокрема в контексті економічних,

соціальних і політичних викликів. У цьому контексті одним із основних аспектів інституційного забезпечення є його здатність до інновацій та вдосконалення управлінських практик. Тому постійне оновлення інституційних механізмів виступає важливим чинником, який дає можливість державним органам не лише ефективно реалізовувати політику, а й підвищувати рівень довіри громадян до державних інститутів. Водночас цей процес неможливий без стабільної правової бази, яка включає закони, нормативно-правові акти та міжнародні угоди, що є основою інституційної структури публічного регулювання. Важливу роль у розвитку цієї інституційної основи відіграють також судові прецеденти та адміністративні процедури, які забезпечують належну організацію та функціонування публічного регулювання. Зокрема, інституційні зміни в публічному регулюванні повинні орієнтуватися на задоволення потреб громадян, а також на адаптацію до новітніх викликів, таких як глобалізація, економічні кризи чи війна.

Висновки та перспективи подальших розвідок у даному напрямі. На основі проведеного аналізу можна зробити кілька висновків щодо інституційного забезпечення публічного регулювання в Україні. Встановлено, що у його функціонуванні важливу роль відіграють спеціалізовані інститути, які не лише реалізують політику, а й здійснюють контроль за її виконанням, що забезпечує стабільність і гнучкість регулювання. Зі свого боку, вдосконалення інституційних механізмів, професіоналізація кадрів та впровадження інновацій сприяють підвищенню довіри громадян до влади. Це дозволяє здійснювати ефективно регулювання, що, зокрема, виявляється у змінах в управлінських процесах. Однак для ще більш ефективного розвитку необхідно впроваджувати інституційні стандарти стратегічного розвитку, що сприяють вдосконаленню управлінських механізмів. Водночас зіткнення з глобальними викликами, зокрема воєнним станом, вимагає швидкої адаптації публічних інститутів до нових реалій, що неможливо без тісної співпраці між органами влади,

громадськими організаціями та бізнесом. Тільки так можна забезпечити більш збалансоване втручання держави у соціально-економічні процеси. Проте існуючі інституційні прогалини обмежують здатність системи ефективно реагувати на сучасні загрози, особливо в умовах збройної агресії, що підкреслює необхідність продовження реформ у цій сфері.

Література

1. Сорока Л. В. Державне регулювання і управління та їх співвідношення з публічним адмініструванням. Актуальні проблеми держави і права. 2020. С. 204-209.
2. Таран Є. І. Співвідношення понять «державне управління», «публічне адміністрування» та «публічне управління» у трансформаційних процесах України. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Державне управління. 2020. Том 31(70) № 2. С. 33-37.
3. Козак І. П. Держава як суб'єкт реалізації інституційних змін у сфері публічного управління. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Державне управління. 2020. Том 31(70) № 3. С. 11-17.
4. Борщевський В. В., Василиця О. Б., Матвеев Є. Е. Публічне управління в умовах воєнного стану: інституційні трансформації, стратегічне планування та механізми розвитку. Держава та регіони. Серія: Публічне управління і адміністрування. 2022. № 2(76). С. 30-35.
5. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text>
6. Про Кабінет Міністрів України: Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text>
7. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text>
8. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 № 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#Text>

9. Про державну службу: Закон України від 10.12.2015 № 889-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text>

10. Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності: Закон України від 11.09.2003 № 1160-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1160-15#Text>

11. Криворучко І. В. Публічне управління в умовах війни: виклики та перспективи. Теорія та практика державного управління. 2023. № 2(77). С. 38-53.

12. Чечотка В. Д. Особливості функціонування публічного управління в умовах війни. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Публічне управління та адміністрування. 2023. Том 34(73) № 5. С. 7-12.

13. Гончарук Н., Чередниченко А. Модернізація публічного управління в Україні в умовах війни та в поствоєнний період у контексті європейських цінностей. Аспекти публічного управління. 2022. №10(6). С. 46-54.

14. Публічне управління в умовах інституційних змін: колективна монографія. За наук. редакції д. держ. упр. Р. В. Войтович та П.В. Ворони. Київ, 2018. 475 с.

References

1. Soroka, L.V. (2020), "State regulation and management and their relationship with public administration", *Aktual'ni problemy derzhavy i prava*, pp. 204-209.

2. Taran, Ye.I. (2020), "The relationship between the concepts of "state administration", "public administration" and "public management" in the transformation processes of Ukraine", *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernads'koho. Serii: Derzhavne upravlinnia*, vol. 31 (70), no. 2, pp. 33-37.

3. Kozak, I.P. (2020), "The state as a subject of implementing institutional changes in the sphere of public administration", *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernads'koho. Serii: Derzhavne upravlinnia*, vol. 31 (70), no. 3, pp. 11-17.

4. Borschevs'kyj, V.V. Vasylytsia, O.B. and Matveiev, Ye.E. (2022), "Public administration in conditions of martial law: institutional transformations, strategic planning and development mechanisms", *Derzhava ta rehiony. Serii: Publichne upravlinnia i administruvannia*, vol. 2 (76), pp. 30-35.

5. Verkhovna Rada of Ukraine (1996), “The Constitution of Ukraine”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80#Text> (Accessed 15 Apr 2025).
6. Verkhovna Rada of Ukraine (2014), The Law of Ukraine “On the Cabinet of Ministers of Ukraine”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/794-18#Text> (Accessed 15 Apr 2025).
7. Verkhovna Rada of Ukraine (1997), The Law of Ukraine “On Local Self-Government in Ukraine”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80#Text> (Accessed 15 Apr 2025).
8. Verkhovna Rada of Ukraine (2011), The Law of Ukraine “On Central Bodies of Executive Power”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17#Text> (Accessed 15 Apr 2025).
9. Verkhovna Rada of Ukraine (2015), The Law of Ukraine “About the civil service”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/889-19#Text> (Accessed 15 Apr 2025).
10. Verkhovna Rada of Ukraine (2003), The Law of Ukraine “On the Principles of Regulatory Policy in Economic Activity”, available at: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1160-15#Text> (Accessed 15 Apr 2025).
11. Kryvoruchko, I.V. (2023), “Public administration in conditions of war: challenges and prospects”, *Teoriia ta praktyka derzhavnoho upravlinnia*, vol. 2 (77), pp. 38-53.
12. Chechotka, V.D. (2023), “Peculiarities of functioning of public administration in conditions of war”, *Vcheni zapysky TNU imeni V.I. Vernads'koho. Serii: Publichne upravlinnia ta administruvannia*, vol. 34 (73), no. 5, pp. 7-12.
13. Honcharuk, N. and Cherednychenko, A. (2022), “Modernization of public administration in Ukraine in conditions of war and in the post-war period in the context of European values”, *Aspekty publichnoho upravlinnia*, vol. 10 (6), pp. 46-54.
14. Vojtovych, R.V. and Vorona, P.V. (2018), *Publichne upravlinnia v umovakh instytutstijnykh zmin [Public administration in conditions of institutional changes]*, Kyiv, Ukraine.

Стаття надійшла до редакції 23.04.2025 р.